

Stefánia

TÁRSASÁG • KULTÚRA • IFJÚSÁG • BÜNYÜGY • SPORT

A Vigadó sorsa, avagy :

Privát városkép

Bizony, azért kár lenne, ha a legújabb szegedi vendégház utikalaus nyomán a Vigadót keresné fel a nyári turista. A könyvecskében – úgy vélem joggal – Szeged nevezetességeként szerepel a Ligetben régtől meghatározó vendéglátó hely. „Miért pont a Vigadót nézed, a városban pocsékba ment éppen elég helytörténeti jelentőségű vendéglő.” – szólal kollégám. Lehet, iga-za van. De az újszegedi vídám esték, kedves emlékek színhelye több, mint valamelyik hangulatos, s ténylegesen hiányzó kocsmá. A kíváncsiság munkál bennem: mi lesz a Vigadó sorsa? Lesz-e itt még valaha a Ligethez illő hangulatú sörkerti muzsika. Mint egykoron, amikor a mára nosztalgia együttesként emlegetett zenekarok szórakoztatták a fiatalok százait. Boncz Géza mulattatta abszolút amatőrként zenekari társaságban a Liget népét, kellemes tánc- cal fárasztotta magát a 60-as évek fiatalosága Kréterék, alias „Kristály Karcsiék” zenéjére. Koptatta máskor a dob- ot a kis Erményi, a kö- vezetet pedig a táncot hajtó sereglet.

A Ligethez hozzá tartozik a Vigadó. Úgy vélem, illik ezzel, a történetben is sze- reptet kapó sörkerttel törődni a városnak is. Nagy egyet- értést ez a vélekedés nem vált ki, például a Városhá- zára, a vagyonkezelő és vállalkozási irodához tárcsá- zott telefon sem arról tanús- kodik. Az irodavezető he- lyettes tényszerűen tájéko- zat: a megyei vendéglátó va- gyonaként kerül majd priva- tizálásra a Vigadó, a város- nak nincs beleszólása a dol- gokba. Egyébként az új- szegediek éppen eleget pa- naszkodtak a hangoskodás, az esti zene miatt.

Nem oly egyértelmű a Vi- gadó hiánya tehát. Valójá- ban nem is jelent „hiányt”, hiszen létező vagyontárgy. A Csongrád megyei Ven- déglátó Vállalatnál Éri Fe- renc végelszámoló válaszol

Valamikor családi programnak is beillett, végigsétálni a Ligeten. Belépve röpké pihenőre a Vigadóba, hall- gatni koraesti élőzenét, kortyolva hús sört, üdítőt. Az árnyas fák alatt végigsétálva most szomorú látvány fogadja az arra járókat. A Vigadó rozsdás kapuja vastag láncsal van körbetekerve, bévül amerre csak látni mindenütt burjánzik a gaz. Tört üvegekkel romlásnak indult az egykoron zenekarnak helyet adó, de az évtizedek teltével „téliesített” épület. A Vigadó, ahogy ma áll szégyenfolt a városban. Mondhatni, nem oly nagy a baj, hiszen nincs egyedül a szegedi épületek, közterek, vagy magánintézmények között, amelyek siralmasak.

Fotó: Schmidt Andrea

a Vigadóval kapcsolatos kérdésekre. Így azután ha- marost láthatom, mi a jelen, s miképpen ábrázolódik a jövő. A Vigadót akár már 1991-ben, az előprivatizá- ciós törvény alapján priva- tizálhatták volna. Az érteke- sítés nem történt meg, mert az akkori szerződéses part- ner nem volt hajlandó szer- ződést módosítani. A szer- ződés 1993. április 30-án járt le. Azóta, vagyis a tava- lyi szezon elejétől csak a gaz, a nagy semmi uralja a Vigadót. A vagyonértékelés szerinti áron értékesítésre szánt Vigadó azóta nem ju- tott be a vendéglátó va- gyontárgyainak ÁVÜ elő- íráskor szerinti értékesítésé- be, az első üzletek közé a százak közül.

A magyarázat a privatizá- ciós megbízott szerint egy- szerű: a Vigadó alapterülete túl nagy. Egyben nehéz len- ne vevőt találni a közel 5 ezer négyzetméteres ingat- lanra. Ráadásul a hátsó

traktusban egy kézilabdapá- lyá van, ideiglenes öltöző- vel, zuhanyzóval. Vállalati sportpályaként létesült. Igaz, ha jó az emlékezetem, úgy 1966 tájékán még e helyt egy hangulatos faépü- let állott, a Vigadó ékező részeként. Ezzel együtt is olykor szűkösnek bizonyult az egész Vigadó. Úgy, ahogy volt, 5 ezer négyzetméte- restől. A privatizációs, önfe- számolást vezénylő megbí- zottal polémiába bocsátko- zunk. Miután arra ösztöklél,

hogy a „mában gondolkod- jak”, racionálisan a gazdál- kodási kényszerszert tekintve, egyre inkább azt hangozta- tom: valamirevaló városban, ahol városképi jelentőségű Liget van, ott szerves tarto- zék a Vigadó jellegű sze- zonális kerthelyiség. Foci- pálya az van a közelben. A Kisstadion kőhajításnyira.

Focipálya, kézilabda- pálya, nem ez a lényeg. A Vigadó egyébként is privati- zálásra kerül. Hogy mikor? Hamarost. Úgy ősz tájékán. Sikertől elérni második ne- kifutásra, hogy a területet megosszák, telekkönyvileg, így a klasszikus Vigadós rész az összterület egyhar- mada marad. A többire a hí- rek szerint, pesti puhato- lózás alapján igényt tart a szegedi önkormányzat. Meg akarja venni a kézilabdapá- lyás részt. Ami kötelezően funkció megőrzésével priva- tizálható. Országgyűlésben döntöttek róla, a sportcélú létesítménynek sport célt kell szolgálnia. A dolog szépséghibája: a vendéglá- tós vállalat pálya ideiglenes jelleggel létesülhetett a ven- déglátós célt szolgáló terü- let nagyobb részén. Az ideiglenesség most kötelező érvényt kap. Meg kell őrizni, kispályás focinak. Lehet, ez- után a városházi dolgozók használják. A Vigadót a privatizálás után nem köti semmi. Mármint, hogy meg- maradjon Vigadónak. A je- lek szerint senkinek nem fontos. Ősszel talán gaz- dára talál. A bűfé rész. Mert a privatizációs ember követ- kezetesen így említi. A Liget eme történelmi vendéglátó- helyének már neve sincs. Jóllehet Vigadó nem vész el – csak átalakul.

Becsei Péter

Nagy Bandó András

Végkielégítés

Talán, minden különös rá- beszélés nélkül is elhiszi- nekem az Olvasó, mostaná- ban szegény Póse Lajosért aggodom leginkább. És per- sze Nahlik Gáborért, Csúcs Lászlóért, Pálfi G. Istvánért, és még sokan mások...

Ugyanis egyszerűen nem értem, mit pöcsölnek annyit azzal a nyavalyás tizenkét- tizenöt millióval. Oda kell adni neki és kész! Komolyan mondom, dühít ez a ki- csinyeskedés, ez a szaro- zás azzal a négy-négy és fél millióval. Hát tessék mondani: ennyit ér(-t) ne- künk ez az ember? Négy- négy és fél millió? Na ne tessék már kinevettetni! Mert ha jól belegondolunk, Póse a Szerencsejáték Rt. nagydíjnoka volt, aki igenis nagy pénzt csinál ennek a szerencsétlen és szegény országnak, hogy magáról a kormányzópart alapítványai- ról ne is beszéljék!

Póse – akár a többi sze- rencsés értés vezet el tud- ta érni, hogy összegyűljön egy rakás pénz az állam kongó kasszájában, sokat tett azért, hogy ha már min- den tele van, ez se marad- jon tők üres. Mert mi taga- dás, ez a lottó-totó-kaparós- borítékos üzlet jól ki van ta- lálva, mondhatni, kitűnő biz- niszit örökölt a demokratikus kormányzás a kemenista világból.

Mert csak gondoljunk be- le! Miben bízhat a szegény, szerencsétlen ország sze- gény, szerencsétlen polgá- ra? Ugy van – mi ketten nagyszerűek azonnal elt- rafáltuk! – a szerencséje- ben! (Lottó, totó, kaparás, bontás, nem nyert!) Ugy bi- zony, kedves Olvasóm, a szerencsénkben bízhatunk leginkább, s lassan már csak abban, bár akadnak immár, akik a tehetségük- ben is bízhatnak. (Az elmúlt négy évben túl sokan akad- tak, akik a tehetségtelensé- gükben is bízhattak, sőt!)

A szerencse igen fontos dolog. Magam is megta- pasztaltam néhányszor, ha nem lett volna szerencsém, semmit sem ért volna a valószínűsíthető, eseten- ként fellelhető tehetség. A szerencsével tehát jó együtt élni, de nem szerencsés úgy élni, hogy boldogulá- sunk kizárólag a szeren- csénk függvénye. Márpedig a szerencsejáték épp egy ilyen kapaszkodó a szaka- dékba esett, s onnan kikec- meregni szándékozók szá- mára. Mert hiába vagyunk tisztában azzal, hogy a lot- tóban nem több az esé- lyünk, mint a Trójai falónak az Eposzi derbyn, mégis ki- szelünk szorgalmasan, mert hátha! Hátha sikerül, hátha összejön, hátha egy- szer gazdagok lehetünk, hátha egyszer emberhez méltóan élhetünk, kocsit ve- hetünk, házat, s utazhatunk.

Nos, erre a „hátha”-ra alapoz a Szerencsejáték Rt., amiről persze sem a cég nem tehet, sem az ép- pen aktuális vezetői. Ma- gam is hetente próbálok szerencsét, töltögetem a kollektív lottószelvényeket, várvá a sikert, a végre ősz- szejött teljes sort, a 13 plusz egyet. De más úgy várni, hogy mindezt játé- ként játszom, egy telitalálat

okozta sikerért, örömért, s persze a pénz is jól jön- (-ne!), s más úgy játszani, hogy a telitalálaton, s a megnyert pénzen múlik a sorsom, s a családom sor- sa. Ilyenformán akkor is szeerencsés vagyok, ha so- ha nem fogok nyerni, erről ennyit.

No de miről is szól a lot- tózás? Milliokról. Hetente növe milliokról. Mert ez a többmilliós várakozás olya- nokat is belecsal a csapdá- ba, akik egyébként mate- matikai tudásuk felhasznál- lásával már régis rég kiszá- mították, hogy fél szá- zaléknyi esélyük is alig van egy ötösrre. Mert a kilencven az öthöz nem könnyű, sőt igen nehéz. Ezt azok is tud- ták, akik anno kiszámolták, hányból kelljen hányat elta- lálni. Mégis magához húz ez a hetente nyúló mézes- madzag, szép lassan kizse- belve a nagyobb többséget, egy-egy szerencsést pedig – mutogatható példaként! – szupergazdaggá téve. Ön- ként megyünk a harcba, magunk hajtjuk le a fejünket a pénzt ígérő nyaktóló alá, tehát nem ágálok én. Mind- össze azt szerettem volna érzékelteni, hogy mi a moz- gatórugója a szerencseva- dászatnak: nincs elegendő pénzünk, kevés a nyug- díjunk, reménytelenül élünk, akkor hát próbáljuk meg ezt, mint utolsó lehetőséget!

Nos, jól tudom én, milli- ókra, sőt milliárdokra lenne szükség ahhoz, hogy a nemzet szegényeit egye- nesbe hozza az állam, hogy érdemük szerint kereshes- senek a dolgozók, s életük eredményét jobban láthas- sák a nyugdíjasok, milliók pedig nincsenek. Üres az államkassza. Nincs miből emelni a minimálbéreket, nincs miből finanszírozni a nyugdíjasok nyugdíjait, a szerencsejátékon kívül mást nem tud adni az állam, örül- jenek, hogy ez van, hogy legalább ez van.

En azt hiszem, a melósok és a kisnyugdíjasok – már bocsánat, de egytől egyig buták, ostobák, szó szerint helyéky voltak! Mert rosszul szerződtek! Nem rögzítették a kollektív szerződéseikben, s egyéb szerződéseikben, hogy mennyi végkielégítés jár nekik, ha... Most aztán itt vannak, végkielégítetlenül, filléres gondokkal küszköd- ve, lottóban és kaparásban bízakodva, totóban és borítékosban reménykedve, ha egyáltalán jut még pénzük a szerencsájuk kipróbálására!...

De semmi gond, kedves Kisnyugdíjasok és fillérek- ből élők! Im már van remény arra, hogy eszesedik a ma- gyar társadalom! A most le- köszönők, a most „nyugdíj- ba” vonulók már okosabbak Önöknél: milliókkal elégűl- hetnek ki végleg, miközben ez még csak nem is a végső kielégítés számukra, hiszen élet- és munkaké- pesen dolgozhatnak tovább, mindannyiunk örömére...

Hogy mi lesz Önökkel? Ne tessék aggodni, van re- mény: a lottó és a kaparós tovább él, mert a vezérigaz- gató nem vész el, csak át- alakul. És ne tessék elfelej- teni a reklámat: MILLIÓK VÁRUNK RÁ!..